

BŁOGOSŁAWIEŃSTW

czyli paradoksalna droga do szczęścia

Kazanie na górze

Jedna z najważniejszych mów w publicznej działalności Jezusa, wygłoszona nad Jeziorem Galilejskim.

W relacji św. Mateusza (5,3-10) rozpoczyna się od **OŚMIU BŁOGOSŁAWIEŃSTW.**

gr. makarioi – „szczęśliwi”

Błogosławieństwa – jak uczy Katechizm Kościoła Katolickiego – „są odpowiedzią na pragnienie szczęścia, jakie Bóg złożył w sercu człowieka” (KKK 1725).
Szczęście jest ostatecznym celem naszego życia i możemy odnaleźć je wyłącznie w Bogu, który jest źródłem wszelkiego dobra i miłości (KKK 1723, 1726).

Kierunek – szczęście!

Błogosławieństwa znajdują się w centrum przepowiadania Chrystusa. Wraz z Dekalogiem stanowią niezawodną wskazówkę, jak osiągnąć Królestwo niebieskie (KKK 1716, 1724).

odzwierciedlają
miłość
Chrystusa

ukazują ideał
życia
chrześcijanina

są źródłem
nadziei
w trudnościach

zapowiadają
przyszłą
nagrodę

1

Błogosławieni ubodzy w duchu,
albowiem do nich należy królestwo niebieskie.

Mt 5,3

Duchowe ubóstwo oznacza postawę pokory – uznania swojej niewystarczalności i ufne poddania się woli Boga, do którego należy wszystko i który udziela nam potrzebnych darów.

Jest to wypełnienie wezwania Jezusa, by nie gromadzić dóbr materialnych, lecz dążyć do osiągnięcia największego skarbu – Królestwa Bożego (Mt 6,19-21).

2

Błogosławieni, którzy się smucą,
albowiem oni będą pocieszeni.

Mt 5,4

Smutek chrześcijanina wynika z jego wrażliwości. W otaczającym świecie dostrzega on zło i cierpienie, które kontrastuje z oczekiwanym Królestwem Bożym. Taka postawa jest punktem wyjścia do okazywania innym współczucia i czynienia wobec nich gestów miłosierdzia.

3

Błogosławieni cisi,
albowiem oni na własność posiadają ziemię.

Mt 5,5

Cichość jest tu synonimem łagodności i cierpliwości. Chrześcijanin, za przykładem Jezusa, powinien panować nad uczuciami i podporządkowywać swoje reakcje rozumowi, rezygnując z wywyższania się i roszczeniowej postawy wobec otoczenia.

Władcą świata jest Bóg. On sam najlepiej troszczy się o swoje dzieci i uczy nas patrzeć na bliźnich z miłością.

4

**Błogosławieni, którzy łakną
i pragną sprawiedliwości,**

albowiem oni będą nasyceni.

Mt 5,6

Chrześcijanin to człowiek rzetelnie poszukujący prawdy i woli Boga. Obowiązuje go jedna miara sprawiedliwości w odniesieniu do życia własnego i innych ludzi.

Sprawiedliwość ochrania miłosierdzie, by nie przerosło się w naiwność, natomiast miłosierdzie powstrzymuje sprawiedliwość przed okrucieństwem.

Błogosławieni miłosierni,

albowiem oni miłosierdzia dostąpią.

Mt 5,7

Miłosierdzie szczególnie wyraża się w dwóch postawach: przychodzeniu innym z pomocą i przebaczeniu – nawet wobec nieprzyjaciół.

Chrześcijanin to człowiek, który kocha taką miłością, a w ten sposób poznaje Boga i przybliża się do Niego.

6

Błogosławieni czystego serca,
albowiem oni Boga oglądać będą.

Mt 5,8

Czyste serce oznacza uczciwość i prostolinijność. Chrześcijanin powinien być człowiekiem autentycznym, który nie ucieka się do podstępów, a jego zachowanie jest spójne z wyznawanymi przekonaniami.

Takie jest serce naznaczone obecnością Boga.

Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój,

albowiem oni będą nazwani synami Bożym.

Mt 5,9

Zmartwychwstały Chrystus przyniósł uczniom dar pokoju. Dokonał pojednania ludzi i Boga, a tym samym wzywa nas do pojednania między sobą. Ten, kto w relacjach niszczy mur wrogości, kierując się prawdą, miłością, sprawiedliwością i wolnością, kontynuuje misję Chrystusa i wypełnia wolę Bożą.

8

**Błogosławieni,
którzy cierpią prześladowanie
dla sprawiedliwości,**

albowiem do nich należy królestwo niebieskie.

Mt 5,10

Zachowywanie nauki Jezusa i głoszenie jej swoim życiem jest zadaniem wymagającym odwagi. Prawda, którą objawił Bóg, stawia przed ludźmi konkretne wymagania, które dla wielu są solą w oku. Chrześcijanie spotykają się z tego powodu z odrzuceniem i wyszydzeniem. Za wierność czeka ich jednak wieczna nagroda.

**Cieszcie się i radujcie,
albowiem wielka jest wasza
nagroda w niebie.**

Mt 5,12

powered by

